

Jmenuju se Abdi a narodil jsem se v Somálsku. Už roky bojujeme na našem poli se suchem, úroda je mnohem menší než kdykoli dřív. Trochu nám ale pomohla vláda, a tak jsme až doteď přežívali. Od té doby, co tady vypukl konflikt, není nic jisté. Podporu už jsme dlouho nedostali, a i tu malou úrodu nám povstalci kradou. Pomřela nám většina dobytka. Moje děti chodí spát hladové, dvě z nich jsou moc nemocné. Jsem zoufalý, už je jasné, že takhle to dál nepůjde. Peníze nemáme sice už skoro žádné, ale soused nedávno mluvil o jednom člověku, který by nám snad pomohl dostat se do Etiopie, nebydlíme tak daleko od hranic. Prý jsou tam tábory pro lidi jako jsme my, snad mu bude těch pár šilinků stačit. Nevím ale, zda děti vůbec tu cestu zvládnou.

Jmenuji se Hilma, pracuji jako farmaceutička a už od dětství bydlím v 1. patře starého obytného domu na břehu rotterdamského přístavu. Zjistila jsem, že s ohledem na zvyšující se hladinu Severního moře je náš dům v budoucí záplavové zóně. Pokud se prý nic neudělá, tak moje dcera bude mít ve stáří možná vodu na prahu a rodinné dědictví pro další generace tak bude pravděpodobně nenávratně zničeno. Zároveň jsem si ale jinde přečetla, že město a vláda chystají hodně investovat do nových hrází, jsou zde i nějaké firmy, které můžou náš dům pomocí technických úprav lépe připravit na budoucnost. Možná je ale stejně nejvyšší čas dům prodat a odstěhovat se do Frankfurtu za strýcem Theem. Svůj dům ale opouštět nechci.

Jmenuji se Linda. Žiju s manželem a čtyřmi dětmi v přístavním městě Betia na ostrově Tarawa (Kiribati). Nemám žádnou stálou práci, ale občas mi známá dohodí uklízení v nemocnici. Manžel naštěstí pracuje jako číšník v jednom hotelu pro turisty a občas vypomáhá v místní fabrice na zpracování kokosového oleje. Kdyby nám občas neposílala z Austrálie peníze manželova sestra, nevím, jak bychom se užívali. Mám strach z budoucnosti, protože půda tady rok co rok doslova mizí před očima. Před 4 lety tu udeřila silná bouře a nemocnici úplně zaplavila voda, to bylo děsivé. Betio je přelidněné a další problém je, že voda nám teče jen dvě hodiny denně. Hodně lidí je tu nemocných, bojím se, aby se zase nenakazily i naše děti. Nikdo neví, co bude, ani naše vláda si neví moc rady, sousedi říkají, že chystá nějaká zvláštní ochranná opatření, ale nevím, zda to bude stačit. Nevidím tu pro nás budoucnost, ale nevím, kam jít, jak se vůbec někam dostat...

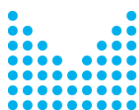

Mé jméno je Miguel, žiju ve státě Tlaxcala v Mexiku, kde moje velká rodina už po generace obdělává pole. Podmínky jsou rok od roku horší, trápí nás teď často velká sucha. Když ale potraviny nestačí, můžeme si je alespoň dokoupit na tržišti nebo ve městě v marketu. Jenže na to jsou potřeba peníze a s prací je to tady těžké, zatím jsem nic slušného nesehnal. Mám zkušenosti hlavně v zemědělství, tomu jsem se věnoval celý život, jenže v tomhle odvětví tu teď práce prostě není a jinak je to bída. Často si telefonuju s bratrancem, který pracuje na farmě v USA, říká, že u nich je také sucho, ale mají teď nějaké speciální skleníky, hnojiva a zavlažovací systémy, takže s vodou větší problémy nemají. Láká mě, že se tam dá dobře vydělat, ať přijedu taky. Ještě ale zkusím zajet na radnici do města a zeptat se, zda nemají nějaký plán, mohli by nám na ty skleníky půjčit nebo alespoň zatlačit konečně na vládu v Tlaxcale, aby opravila to staré dálkové potrubí, obávám se ale, že odpoví jako vždy: “Je nám líto, ale nejsou peníze, nic nezmůžeme”. Přemýšlím, že kdybych nedostal do Států vízum, tak bych asi neriskoval přechod hranic, to raději zkusím ještě najít nějakou práci v Mexico City.

Zdroj fotografií: <https://pixabay.com/>

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

Lekce vznikla v rámci projektu zaměřeného na integraci cizinců spolufinancovaného Ministerstvem vnitra ČR a EU. Donoři nenesou zodpovědnost za obsah, ani využití materiálu. Výhradní odpovědnost nese realizátor projektu.